

POEZIJA

399807

Tomaž Šalamun

Numalaš

Jona

Zgodovino piše užitek. Bombe so podobne
človeškim jajcem. Odrgaš jih in razmečeš.
Prskajo. V hribih se prebujajo pastirji.
Evo, granata ti pada na glavo, šla bo tja.
Dolgočasno je bilo postreženim. Nisem še
videl kita. Baje plava v morju. Baje mu
lahko zasadiš jambor skozi oči. Včeraj so
pobili mojega ljubljenca Jeffreyja Dahmerja,
ko je čistil stranišče. Sedemnajst mladih
fantov je pojedel in končal v krvi. Oblast
se vedno deduje, ne deli. In če se že kje
kako telo razkrpa, se ga poštuka. Moč ne
sme izhlapevati. Obnavlja se na svečanih
moriščih. Ljudje, ki gazimo po krvi, smo
erotični in zanimivi. Pišemo visoko poezijo.

Džindže

Primož še zdaj sanja o Gangesu
 na couchetteu pod mano na
 progi Trst-Milano.
 Delal je med ogromnimi črnimi gumami,
 da sta z Bojano lahko šla.
 Zjutraj sva čakala na postaji
 premražena, da so ob
 pol šestih zjutraj skuhali
 prvo kavo in potem z belimi grškimi torbami
 zakoračila k preprodajalcem.
 Podarjali so nam vaze, panettone,
 nalivna peresa za hčerke,
 ko sva si opomogla.

Na Via Boscovich

Na Via Boscovich
 receptor vsako uro ven lazi,
 da bi videl, če je
 še parkiran moj avto.
 Zjutraj pijem kapučin in
 sobarici podarim riž.
 Bil sem velik gospod,
 professore, tam daleč, v temnih deželah
 padel v težave,
 gentilissimo, educatissimo.
 Ko smo vsi z olajšanjem ugotovili,
 da ne švercam drog ali
 orožja, ampak cenene uhančke,
 ki jih bašem v škatle za riž in
 lepim nazaj z UHU-jem, smo se
 smejali, zarotniško, in nam je odleglo.
 Od tod vse te kile riža, ob
 vsakem mojem obisku, vsem.

Rue de France

Če popijem vso Kokrico, če otroku trebuh
zmijem, bom vesel s korobačem. Uvija se
v pesti kot še temno nebo, ki tiho

rase. Svetloba je mreža, ki nam liže
oči. Kje je moj zlati vlak? Vsi, ki so
pri Voduškovih dali čevlje v omarice in

paradirali k maši, ali pri Adamičevih
izrezovali strip, kor vzame vse. Kdor
enkrat zapoje, nikoli ne ugasne. Kdor

enkrat samkrat zalije srce, kaj naj bi
delal v peklu? Jaz bi se dolgočasil.
Dante je že vse izbrizgal. In kako

zamamimo glavo, kako ti maže s pasto
znotraj v steklu, ni to sijajno in lepo?
Ni, kot sredi višinske bolezni izgubiti

torbo na ledeniku? Primož, ti veš, ki
si se ulegel pod grm. Ki nisi taval,
ampak mirno čakal na smrt in življenje.

Voda je hlapela. Krojači z avioni
šnirali. Midva z Milanom prejšnji dan
razklala hvarsko nebo. Strah me je

bilo, da te nisem dovolj zaščitil.
Da sem ti razlil ogledalo in ga izpil.
Da si ti v Libiji iz mojega kostnega

mozga, ker te nisem kril v pólnem
 času. Odmevale so stene, šumele.
 V Korčulo si odtisnil pečat. Ko je

pihal jugo, dvajset dni, nosil goste
 oblake, ko ljudje izvrejo kot reke in
 se razlijejo. Pil si, pil si, pil si

sok. Bil prepeljan, najden in rešen.
 Še sva pila na Rue de France.
 Preskočil je samo vrstni red slajda.

Dreher – aža

Imenoma te bom zamešal z žličniki,
 krofi, ropotijo, dal v črno krpo,
 da boš komaj lazil po skalah.
 Sopel boš in pogled bo len.
 Žito, ki ti ga trosim k vzglavju.
 Obrnil boš tramvaj srebrni,
 od treme ne boš spal. In dal: enega jaguarja tja,
 enega jaguarja v
 drugo vrsto, da bo dežuren.
 Si pomislil, kdo te bo branil,
 kdo me bo zaustavljal?
 Kdo te bo iz zgornje postaje valil
 po griču skupaj s šinami do
 svetlega bara Trieste mia. Ampak to je bilo
 pred časom Fisherman's Dwarf. Ko je
 Castelli še dišal po kavi in
 tržaških pražarnah.
 Ma Tomile, lui no gaveva niente da far,
 era come nostro Drejči.
 S pivom je bil povezan, ne s
 kavo.

Numalaš

Se bodo čmrlji pripopali na pokrit ogenj?
Tvoje roke so lesene. Bog je brezbarven.
Z rameni utrem pot tja. Zaščiti glavo,

zaščiti glavo! Na pauha je padel kot
ploh. Pa ga bo zato favna zmlela? Bo na
pesku počenjal večne vrelece mladosti,

odpiral čakre, kot spuščal špara nazaj v
morje? Kaj je ta cvetober? Gorski
potok, slana topla voda, moli in špári

in Languedoc? Usoda zbeži v meh. Velike
besede so kot šalčke zložene na belem
prtu za piknik. Krava poklekne. Za

jezerom je razrito. Med Ukancem in Jamo,
ko narase Govic, ni poti. Rommel je
tudi jedel iz plehnatih menažk v

Aziji. Tako prideluješ fosfor in
brutalno rušiš vojne. Pozabi se naj.
Biku naj se posesa trs. Kostni mozeg

najprej zradirati, potem napačno imenovati
kontinent, globoko izgubiti v škatle,
namazati z mošusom. Šele potem preprodajati.

Da se ne ve, kje je. Da nihče ne more več
raniti vrhovnega plana, totalnega izbrisa.
Jezik, ki je podoben človeškemu, se

segreje. Majhne glavice vžigalic se
odtrgajo od vresja na grobovih in iz
spomina dajejo kostno moko. Čebelam

trte in kremplje liže temen lak. Kar
je za moj nos kokain, je za drevo
napalm. Ni zame mokra skleda, zašraufana

z zobtrebci na kraški klečalnik, kjer
naj bi bil spravljen kot Martinova gos.
Kaj pa, če se loj posuši? Če oko Boga

ugasne? V Kaspijsko jezero so že izlili
gorečo nafto. V mojih celicah so
zatiči, gnomi, Pehte z razrezanimi

obrazi, same pasti. Je potem frišno
samo tvoje srce? Je potem frišno samo
moje srce? Metka. S svojo strastjo

skljekljati me. Me pomiriti. Me pripeti
kot metulja na beli srebrni podlagi (žamet),
ko se žarki sonca lomijo skozi steklo.

Non parlar davanti ai fioi

Stopil sem s ceste, kjer je odmevalo
mona! Dio porco!

švinja (Aldo je imel odlomljen
zob) v salon, kjer je sedela
Signorina.

Lase je imela počesane s srebrno krtačo
in usta kot mrtva bleda riba.

Torba je kar padla.
Mama jo je predstavila.

Skrbela bo za nas (in nam zavila
vrat kot kokošim). In res je začela:
Gallina.

Delavke so se opekle.
Vzdržali smo njihov psihološki
pritisk, ko so se kot
grozdje polegle
po oknih metlarne ob pol šestih
zjutraj, da nas bodo ujele v strašnih
kretnjah.

Ovčke, gamsi

Rože, ki jih nisi slišal, pozabiš. Nakaplja
te sladko mleko. Melanholičen postaneš,
potr. Brutalen in nezainteresiran.

Nabutajmo skale. Polmrak je na dvorišču.
Gams, če odskočiš, prav, res misliš, da ti
bom z roba pečin metal gaze in obveze?

Saj sploh ne bi padle do dna. Razpletle
in porabile bi se v zraku. Ti pa misliš,
da bom stopil dol in te usločil na okroglih

kamnih. Odskoči, gams. Ne bi te rad
zamaknil. Varuj se grušča izpod mojih
nog. Uči se pri rastlinah. Pri ženskah,

ki si barvajo veke. Kaj so vse te umetne
odeje, sijajne za organizem! Ovčke so
vdelane. Kri jagenjčka v plastiki je

morda natančneje uporabljena, kot če
še živi odtrgaš ud, ona pa tuli. Kaj
naj šepa s sveto trojico nog? V mestu

se ne kljunčkamo. Golob spi v pretesni
košari. In lokomotiva, če jo položiš
na zlati pod ladje v cerkvi, spominja

na viteze, ki so ropotali z ostrogami.
Paž naj bo vedno toliko visok, da
se lahko v sedlu skloniš in mu

pošepneš. To ti hočem povedati.
Začni, vrtaj, naletel boš na fresko.
Če ne bo vseh barv, bo sled barv, če ne

bo sledi barv, bo spomin nanje. Ti
namakaj svoje življenje. Led se naredi
sam. Sam se raztaplja s tvojim dihanjem.